

[Industriministeren]

Det er derfor mit håb, at patentlovsforslaget i indeværende folketingssamling må blive vedtaget med det fornødne flertal på % af folketingets medlemmer.

Med hensyn til enkeltheder skal jeg henvise til lovforslagets bemærkninger, og jeg tillader mig hermed at anbefale lovforslagene til folketingets velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond.

(Lovforslag nr. L 51).

I den gældende lov om en rejsegarantifond er i § 19 fastsat, at der i folketingsåret 1981-82 skal fremsættes forslag for folketinget om revision af loven.

Lovforslaget indeholder alene mindre justeringer af loven.

Det skyldes bl. a., at der såvel i Rejsegarantifondens årsberetning som i rigsrevisionens beretning til statsrevisorerne om Rejsegarantifondens økonomi og administration i fondens 2 første regnskabsår, 1979 og 1980, er givet udtryk for den opfattelse, at loven har virket tilfredsstillende og i overensstemmelse med sine intentioner.

Forslaget til ændring af loven går derfor alene ud på at forhøje morarenten fra 1 pct. til 1,3 pct. i månedlig rente, når registrerede rejsebureauer ikke rettidigt indbetaler garantibidrag til fonden, samt en forhøjelse fra 100.000 kr. til 200.000 kr. af den garanti, som hvert enkelt rejsebureau skal stille for at blive registreret.

Derimod har jeg ikke fundet anledning til at forhøje garantibidraget ifølge lovens § 7, stk. 1, på 5 kr. pr. påbegyndt rejse. Om dette forhold siger rigsrevisionen i sin beretning, at det er vanskeligt at skønne over den fremtidige udvikling inden for rejsebranchen og dermed over behovet for hjælp fra fonden. Fonden har hidtil kunnet klare sine forpligtelser uden lånoptagelse af længere varighed. Såfremt et større rejsebureau kommer i økonomiske vanskeligheder, vil fondens reserver imidlertid hurtigt kunne bruges op. Det er dog også rigsrevisionens opfattelse, at en forhøjelse af garantibidraget på de nuværende 5 kr. pr. påbegyndt selskabsrejse ikke er aktuel.

Jeg deler den opfattelse, som rigsrevisionen har givet udtryk for, og heller ikke fra anden side har man fundet en sådan forhøjelse hensigtsmæssig.

Lovforslaget har været drøftet med Tjærborg Rejser A/S, Spies Rejser, Danmarks Rejsebureau Forening, Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd samt Rejsegarantifonden, der alle har tiltrådt de nævnte forslag.

Under drøftelserne om lovforslaget er det fra nogle sider ønsket, at lovens § 3, stk. 3 og 4, hvorefter fonden kan yde en godtgørelse, såfremt betingelserne herfor er til stede og fonden i det konkrete tilfælde finder det rimeligt, gøres obligatorisk. Det er som et alternativ foreslået, at der i bemærkningerne til paragraffen gives retningslinier for, hvornår en godtgørelse synes rimelig.

Begrundelsen for, at § 3, stk. 3, ikke i dag giver grundlag for noget retskrav mod Rejsegarantifonden, er, at de afsavn og tab, en rejsekunde har været udsat for, ikke altid kan omsættes til et direkte økonomisk tab. Det er derfor efter min opfattelse bedst stemmende med rejsekundernes interesser, at der fortsat er mulighed for en skønsmæssig og mere fleksibel helhedsvurdering fra fondens side i de konkrete tilfælde. Hertil kommer, at der rent bevismæssigt kan være tvivl om omfanget af misligholdelsen. Med Rejsegarantifondens nuværende administration af § 3, stk. 4, kan jeg i øvrigt oplyse, at rigsrevisionen har erklæret sig enig i de retningslinier, der lægges til grund.

Jeg finder det derfor ikke rimeligt at gå ind for en ændring af de nuværende bestemmelser, der i øvrigt ikke synes at have givet anledning til særlige vanskeligheder i praksis.

Under forhandlingerne om lovforslaget er der endvidere blevet fremsat ønske om, at garantifonden ud over de i lovens § 3, stk. 1-4, nævnte forhold skulle hæfte for ethvert krav, som en rejsekunde får mod et rejsebureau, herunder ethvert mangelskrav, hvad enten kravet udspringer af selve det økonomiske sammenbrud eller af bureauets økonomiske forhold forud for sammenbruddet.

Dette ville medføre, at rejsekunderne ikke alene ville erhverve et retskrav på godtgørelse af en hvilken som helst uvæsentlig mangel i forbindelse med rejseaftalen, men også få ret til dækning af erstatningskrav uden for det af rejseaftalen regulerede område, f. eks.